

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci

De la tăblițele străvechi la responsabilitățile moderne: Dezvăluirea parcursului legământului

Jeff Pippenger
2024-02-03

Când Domnul a încheiat legământ cu Israelul din vechime, El a dat două table drept fundament și simbol al relației de legământ. Cele două table au indicat, de asemenea, responsabilitatea Israelului din vechime de a prezenta lumii o mărturie vie a celor două table. Când Domnul a încheiat legământ cu Israelul modern, El a dat două table drept fundament și simbol al relației de legământ. Cele două table au indicat, de asemenea, responsabilitatea lor de a prezenta lumii o mărturie vie a tuturor celor patru table.

Cele două table au fost date Israelului literal din vechime imediat după ce Dumnezeu i-a izbăvit din sclavia literală a robiei egiptene și i-a trecut prin dezamăgirea legată de trecerea Mării Roșii. Perioada de timp în care Israelul literal din vechime a fost în robie fusese identificată în mod specific în profeție ca fiind de patru sute treizeci de ani, iar, în timpul robiei, Israelul literal din vechime a uitat și a încetat să mai păzească Sabatul zilei a șaptea.

Cele două table au fost date Israelului spiritual modern îndată după ce Dumnezeu i-a izbăvit din robia spirituală a jugului catolic și i-a călăuzit prin marea dezamăgire din 1844. Perioada de timp în care Israelul spiritual modern a fost în robie fusese identificată în mod specific în profeție ca fiind de o mie două sute șazeci de ani, iar, cât a fost în robie, Israelul spiritual modern a uitat și a încetat să mai păzească Sabatul zilei a șaptea.

Chiar în vremea când Dumnezeu i-a dat lui Moise cele două table, pentru a le duce Israelului de odinioară, fratele său, Aaron, făcea un chip de vițel din aur. Cele două table ale Celor Zece Porunci mărturisesc că Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, iar gelozia Sa se manifestă în chip deosebit împotriva idolatriei, și, pe când Moise cobora de pe munte, Israelul de odinioară dansa gol în jurul unui chip de aur, care fusese făcut de către cel ales ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu.

Și Moise i-a spus lui Aaron toate cuvintele Domnului care îl trimisese și toate semnele pe care i le poruncise. Și Moise și Aaron au mers și i-au adunat laolaltă pe toți bătrânii fiilor lui Israel. Și Aaron a rostit toate cuvintele pe care Domnul i le spusese lui Moise și a făcut semnele înaintea poporului. Exodul 4:28-30.

Fratele profetului care a condus Israelul antic în istoria legământului, când au fost date cele două table ale legământului, a fost conducătorul răzvrătirii chipului geloziei. Soțul profetesei care a condus Israelul modern în istoria legământului, când au fost date cele două table ale legământului, a fost conducătorul răzvrătirii din 1863, iar 1863 marchează prima generație a Adventismului ca fiind reprezentată drept un chip al geloziei așezat la intrarea porții altarului.

Atunci el mi-a zis: Fiule al omului, ridică-ți acum ochii spre miazănoapte. Mi-am ridicat ochii spre miazănoapte și, iată, spre miazănoapte, la poarta altarului, la intrare, era acest chip al geloziei. Ezechiel 8:5.

„Altarul” este un simbol al lui Hristos.

Suntem în primejdie de a amesteca sacrul cu profanul. Focul sfânt de la Dumnezeu trebuie folosit în strădaniile noastre. Adevăratul altar este Hristos; adevăratul foc este Duhul Sfânt. Aceasta este inspirația noastră. Numai atunci când Duhul Sfânt conduce și călăuzește un om, el este un sfetnic vrednic de încredere. Dacă ne abatem de la Dumnezeu și de la aleșii Săi, ca să cercetăm altare străine, ni se va răspunde după faptele noastre. Mesaje alese, cartea 3, 300.

„Poarta” este biserica.

„Pentru sufletul smerit și credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus, pentru acea închinare mai înaltă în care nu poate intra nimic care întinează.” Mărturii, volumul 5, 491.

În 1863, Adventismul laodicean a devenit o biserică înregistrată legal și a încetat să mai fie o mișcare. În acel moment au „intrat” în istoria bisericii. În 1863, Biserica lui Hristos a intrat într-o asociere legală cu guvernul Statelor Unite. În acel an au introdus, de asemenea, o planșă contrafăcută pentru a înlocui cele două tăblițe sacre ale lui Habacuc. Îndată ce a fost pregătită a doua tăbliță, din punct de vedere al istoriei profetice, cei prefigurați de Aaron pregăteau un chip contrafăcut.

A doua Poruncă este cel mai specific avertisment împotriva idolatriei și a închinării la imagini. Tot acolo Dumnezeu Își identifică caracterul ca fiind un Dumnezeu gelos. Tot acolo El stabilește principiul potrivit căruia Își rezervă judecata asupra celor nelegiuiți până la al treilea și al patrulea neam. Cele Zece Porunci sunt o transcriere a caracterului lui Hristos.

Pentru respingerea lui Hristos, cu toate consecințele care au decurs din ea, ei au fost răspunzători. Păcatul unui neam și ruina unui neam s-au datorat conducătorilor religioși.

Nu lucrează și în zilele noastre aceleași influențe? Nu calcă oare mulți dintre vierii viei Domnului pe urmele conducătorilor iudei? Nu îi abat oare învățătorii religioși pe oameni de la cerințele limpezi ale Cuvântului lui Dumnezeu? În loc să-i învețe ascultarea de Legea lui Dumnezeu, nu-i învață oare să o calce? De la multe amvoane ale bisericilor, oamenii sunt învățați că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie pentru ei. Tradițiile, rânduielile și obiceiurile omenești sunt înălțate. Mândria și mulțumirea de sine, din pricina darurilor lui Dumnezeu, sunt cultivate, în timp ce drepturile lui Dumnezeu sunt ignorate.

„Punând deoparte legea lui Dumnezeu, oamenii nu știu ce fac. Legea lui Dumnezeu este transcrierea caracterului Său. Ea întruchipează principiile Împărăției Sale. Cel care refuză să accepte aceste principii se așază în afara canalului prin care curg binecuvântările lui Dumnezeu.” Christ's Object Lessons, 305.

Caracterul lui Hristos este chipul Său și cuprinde faptul că El este un Dumnezeu gelos. Gelozia lui Dumnezeu s-a manifestat în Hristos când El a curățit de două ori templul. La prima curățire a templului, ucenicii care au fost martori ai lucrării au fost apoi conduși să-și aducă aminte că Scripturile făceau referire la gelozia lui Dumnezeu.

Și Paștele iudeilor era aproape, iar Isus S-a suit la Ierusalim. Și a găsit în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani șezând. Și, făcând un bici din funii subțiri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile, și boii; și a vărsat banii schimbătorilor de bani și a răsturnat mesele. Și le-a zis celor ce vindeau porumbei: Luați acestea de aici; nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie. Și ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: Râvna pentru Casa Ta m-a mistuit. Ioan 2:13-17.

În Scripturi, atât în ebraică, cât și în greacă, cuvântul „zelos” este, de asemenea, cuvântul „gelos”. Este același cuvânt. Când Hristos a curățit templul, El manifesta gelozia lui Dumnezeu, care este atributul caracterului lui Dumnezeu identificat în a doua poruncă și care se manifestă în mod deosebit împotriva idolatriei. Când Moise a coborât de pe munte cu cele două table și a înțeles ce făcuse Aaron și ce făcea poporul, a sfărâmat cele două table. Cele două table erau adevărata imagine a geloziei, căci erau reprezentări fizice care Îl identificau pe Dumnezeu drept un Dumnezeu gelos. Când Moise a sfărâmat cele două table, el manifesta chiar gelozia care este identificată în a doua poruncă.

Și Moise s-a întors și s-a pogorât din munte, având în mână cele două table ale mărturiei; tablele erau scrise pe amândouă fețele; pe o față și pe cealaltă erau scrise. Tablele erau lucrul lui Dumnezeu, iar scrierea era scrierea lui Dumnezeu, săpată pe table. Când Iosua a auzit vuietul poporului care striga, i-a zis lui Moise: În tabără este vuiet de război. Iar el a zis: Nu este glasul celor ce strigă pentru biruință, nici glasul celor ce strigă pentru înfrângere, ci glasul celor ce cântă aud. Și s-a întâmplat că, de îndată ce s-a apropiat de tabără, a văzut vițelul și jocurile; și mânia lui Moise s-a aprins și a aruncat din mâinile lui tablele și le-a sfărâmat la poalele muntelui. Exodul 32:15-19.

Cele două table erau mărturia caracterului lui Dumnezeu. Caracterul lui Dumnezeu este chipul care trebuie să se formeze în oameni prin neprihănirea lui Hristos. Cele două table sunt adevăratul chip al geloziei, iar Aaron produsese un chip contrafăcut al geloziei tocmai în vremea când adevăratul chip al geloziei era încredințat Israelului din vechime. Cei în care Hristos a luat chip au chipul Lui și haina neprihănirii Lui, însă cei care prăznuiau cu Aaron dansau goi, căci erau Laodiceeni. Laodiceenii sunt „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”.

Și când Moise a văzut că poporul era dezgolit; (căci Aaron îi dezgolise spre rușinea lor între vrăjmașii lor). Exodul 32:25.

În 1856, cu șapte ani înainte ca diagrama contrafăcută să fie produsă, atât James, cât și Ellen White au identificat faptul că mișcarea trecuse în starea laodiceană. În 1863, adventismul era la fel de „gol” din punct de vedere spiritual, pe cât fusese Israelul antic literalmente „gol”, când dansa în jurul chipului contrafăcut al geloziei. Contrafacerea pe care o făcuse Aaron era un idol de aur, dar era chipul unui vițel, care este o fiară. Era o icoană a fiarei și, de asemenea, o icoană pentru fiară.

Vițelul de aur era o icoană a fiarei, dar fusese, de asemenea, dedicat dumnezeilor pe care Aaron, în mod nelegiuit, a declarat că izbăviseră Israelul din robia egipteană.

El le-a primit din mâinile lor, l-a cioplit cu dalta, după ce făcuse un vițel turnat; și ei au zis: Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Când a văzut aceasta, Aaron a zidit un altar înaintea lui; și Aaron a vestit, zicând: Măine este sărbătoare Domnului. Și s-au sculat a doua zi dis-de-diminează, au adus arderi-de-tot și au adus jertfe de pace; și poporul a șezut să mănânce și să bea, apoi s-a sculat să joace. Exodul 32:4-6.

Vițelul de aur a fost o imagine a unei fiare, dar a fost dedicat zeilor falși și, astfel, a fost de asemenea o imagine (jertfă) pentru fiară. Imaginea a fost făcută din aur, care este simbolul Babilonului, și era un vițel, care este cea mai înaltă formă de jertfă din slujba sanctuarului. Vițelul a fost dedicat zeilor Egiptului. Babilonul cel Tainic (pe care toate mărturiile profetice îl identifică la sfârșitul lumii) este o femeie călare pe o fiară. Fiara pe care femeia o călărește este Organizația Națiunilor Unite (zece regi) și este un simbol al balaurului, al ateismului și al Egiptului. Femeia însăși este o contrafacere a adevăratei Biserici a lui Dumnezeu. Vițelul de aur pe care Aaron l-a dedicat zeilor Egiptului preînchipuia marea desfrânată din Apocalipsa șaptesprezece, care este Babilonul (aur), călare pe o fiară (Egipt) și o biserică contrafăcută (vițel).

În același timp, Aaron a ridicat un altar, care, așa cum tocmai a fost definit, îl reprezintă pe Hristos, adevăratul altar. El a instituit apoi un sistem contrafăcut de închinare, căci a proclamat pentru ziua următoare o sărbătoare Domnului. Vițelul de aur al lui Aaron a fost o imagine "a" fiarei și "pentru" fiara și a fost ridicat "înaintea" unui Hristos contrafăcut, iar o zi a fost pusă deoparte pentru a sărbători sistemul său fals de închinare.

Statele Unite sunt puterea care ridică un chip al fiarei și apoi constrânge lumea să le urmeze exemplul. Statele Unite au puterea de a impune acel sistem de închinare asupra lumii și fac aceasta în văzul fiarei „dinaintea” lor.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și ea exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Apocalipsa 13:11, 12.

Omul fărădelegii, care este papalitatea, este fiara mării din Apocalipsa treisprezece. Când Statele Unite vorbesc ca un balaur, odată cu apropiata lege duminicală, ele încep atunci să silească lumea să facă un chip al fiarei "înaintea" lor. Fiara dinaintea Statelor Unite (fiara pământului) este papalitatea (fiara mării). Papalitatea este un Hristos contrafăcut, iar Aaron a așezat chipul lui de aur înaintea unui Hristos contrafăcut, căci Hristos este altarul cel adevărat. Aaron a instituit apoi un sistem fals de închinare, reprezentat de proclamarea zilei de sărbătoare care urma să aibă loc a doua zi. Statele Unite impun, de asemenea, un sistem fals de închinare, asociat, de asemenea, cu o zi contrafăcută de închinare.

Când Moise a coborât de pe munte, controversa era între adevăratul și falsul chip al geloziei—chipul lui Hristos sau chipul lui Satana. Contrafacerea consta într-un Hristos contrafăcut (altarul), o experiență contrafăcută (laodiceană) și o zi de închinare contrafăcută („măine este o

sărbătoare pentru Domnul”). Răzvrătirea legată de vițelul de aur reprezintă răzvrătirea asociată iminentei legi duminicale, dar reprezintă, de asemenea, răzvrătirea Adventismului laodicean din 1863.

În 1863, a fost introdusă o tăbliță contrafăcută pentru a acoperi nestematele visului lui Miller, așa cum erau reprezentate pe cele două tăblițe ale lui Habacuc. Aceste două tăblițe fuseseră prefigurate de cele două tăblițe pe care le-a primit Moise pe munte. În 1863, a fost încheiată o legătură juridică cu guvernul Statelor Unite, punând astfel capăt mișcării millerite și înregistrând în mod legal mișcarea laodiceană ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Acea relație era reprezentată de icoana fiarei făcută de Aaron, care, profetic, este definită drept combinația dintre Biserică și Stat, prefigurând astfel pe milleriți prin stabilirea unei relații Biserică-Stat în 1863 și, de asemenea, prefigurând Statele Unite la legea duminicală ce va veni în curând.

Nebunii lui Aaron, dansând dezgoliți, care reprezintă experiența contrafăcută a Laodiceei, constituie o imagine identică cu starea în care ajunsese mișcarea milerită în 1856. Experiența spirituală reprezentată de nebunii dansatori ai lui Aaron a fost pusă în contrast cu experiența lui Moise, care manifesta gelozia caracterului lui Dumnezeu împotriva idolatriei. Un „dans” în profeție este un simbol al înșelăciunii, iar nebunii dansatori ai lui Aaron reprezentau, de asemenea, înșelăciunea pe care o aduc Statele Unite, în timp ce forțează lumea să „danseze” după muzica orchestrei lui Nebucadnețar, în vreme ce desfrânata Tirului își cântă cântecele.

În 1863, mișcarea milerită laodiceană a trecut la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, înregistrată legal. După cum s-a arătat în articolele anterioare, în 1863, Ierihonul a fost rezidit, căci Ierihonul este un simbol al prosperității Laodiceei și servește drept o contrafacere a cetății Ierusalimului. În 1863, introducerea unei diagrame profetice contrafăcute a reprezentat o repetare a istoriei lui Aaron, a vițelului de aur și a dansatorilor nebuni. Istoria izbăvirii la Marea Roșie a fost folosită în mod repetat de Sora White pentru a ilustra istoria adventismului timpuriu, iar această aplicare se armonizează perfect cu istoria lui Moise și Aaron în controversa privind chipul geloziei.

În 1863, prima generație a Adventismului laodicean a început când un chip al geloziei a fost așezat în poarta (biserică), care era înaintea altarului (Hristos). Acea primă generație a „intrat” apoi într-o istorie a urâciunilor în escaladare.

Atunci el mi-a zis: Fiule al omului, ridică-ți acum ochii spre miazănoapte. Mi-am ridicat ochii spre miazănoapte și, iată, spre miazănoapte, la poarta altarului, la intrare, era acest chip al geloziei. Ezechiel 8:5.

Vom continua aceste considerații în articolul următor.

Care este starea noastră în această vreme înfricoșată și solemnă? Vai, câtă mândrie domnește în biserică, câtă fățarnicie, câtă înșelăciune, câtă iubire de podoabe, câtă frivolitate și câte distracții, câtă dorință de întâietate! Toate aceste păcate au întunecat mintea, încât lucrurile veșnice nu au fost discernute. Nu vom cerceta noi Scripturile, ca să știm unde ne aflăm în istoria acestei lumi? Nu vom dobândi noi înțelegere cu privire la lucrarea care se săvârșește pentru noi în acest timp și la poziția pe care, ca păcătoși, ar trebui s-o ocupăm, câtă vreme această lucrare de ispășire merge înainte? Dacă prețuim cât de puțin mântuirea sufletelor

noastre, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Trebuie să-L căutăm pe Domnul cu pocăință adevărată; trebuie, cu adâncă zdrobire a sufletului, să ne mărturisim păcatele, pentru ca ele să fie șterse.

Nu mai trebuie să rămânem pe pământul fermecat. Ne apropiem cu repeziciune de încheierea timpului nostru de probă. Fiecare suflet să se întrebe: Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu? Nu știm cât de curând numele noastre ar putea fi rostite de Hristos și pricinile noastre ar putea fi hotărâte în chip definitiv. O, ce vor fi oare aceste hotărâri! Vom fi socotiți între cei neprihăniți sau vom fi numărați între nelegiuți?

Să se ridice Biserica și să se pocăiască de abaterile ei înaintea lui Dumnezeu. Să se trezească străjerii și să dea trâmbiței un sunet deslușit. Este un avertisment categoric pe care trebuie să-l proclamăm. Dumnezeu poruncește slujitorilor Săi: «Strigă în gura mare, nu cruța; ridică-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegea lui și casei lui Iacov păcatele ei» (Isaia 58:1). Atenția poporului trebuie câștigată; dacă nu se poate dobândi aceasta, orice efort este zadarnic; chiar dacă un înger din cer s-ar pogori și le-ar vorbi, cuvintele lui n-ar aduce mai mult folos decât dacă ar vorbi în recea ureche a morții.

Biserica trebuie să se trezească la acțiune. Duhul lui Dumnezeu nu poate nicicând să vină în mijlocul ei până când ea nu-I pregătește calea. Trebuie să fie o cercetare stăruitoare a inimii. Trebuie să fie rugăciune unită, stăruitoare și, prin credință, o însușire a făgăduințelor lui Dumnezeu. Trebuie să fie, nu îmbrăcarea trupului cu sac, ca în vremurile de demult, ci o adâncă smerire a sufletului. Nu avem nici cel mai mic temei pentru laudă de sine și autoînălțare. Se cuvine să ne smerim sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. El Se va arăta spre a mângâia și a binecuvânta pe cei care Îl caută cu adevărat. Solii alese, cartea 1, 125, 126.